

Reformace

Duben 2020

Ročník 8, číslo 70

NEKONEČNÁ LÁSKA

Dnes ráno naše touhy směřují k tomu, abychom rostli v poznání Pána Ježíše. Tato poznání bylo dokonalé dávno předtím, než jsme o něm měli sebemenší tušení. Dříve, než jsme se narodili, měli už místo v jeho srdci. Když jsme byli jeho nepřáteli, už nás znal se vší naší bídou a špatností. Když jsme hořce plakali v zoufalém pokání a viděli jsme ho jenom jako soudce a vládce, díval se na nás jako na své milované bratry. Nikdy neudělal chybu ohledně svých vyvolených, ale vždycky jim prokazoval svou nekonečnou náklonnost. „Pán zná ty, kdo jsou jeho“ (2Tm 2,19).

Charles Haddon Spurgeon (1836-1892)

OBSAH

Zvyk modlit se je znakem opravdového křesťana.....	3
Kristova ochota pomáhat	6
Charakter milosti (Tt 2,11)	11
Víra i ve smrti (Žd 11,20-22).....	17
Bůh naplňuje své Slovo (Gn 29,30-30,24)	28
Koronavirus a my.....	41

ZVYK MODLIT SE JE ZNAKEM OPRAVDOVÉHO KŘEŠTĀNA

John Charles Ryle

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

TI, KDO SE MODLÍ

Znovu se ptám, jestli se modlíš, protože má-li člověk ve zvyku se modlit, je to jedním z nejjistějších známek toho, že je opravdovým křesťanem.

Všechny Boží děti na zemi se v tomto ohledu podobají. Od chvíle, kdy jejich víra povstala k životu a stala se skutečnou, se modlí. Jako je prvním znakem života novorozence při jeho příchodu na svět skutečnost, že dýchá, tak je první činností mužů a žen, kteří se znovu narodí, modlitba.

To je jeden z běžných znaků všech Božích vyvolených: Stále se modlí a neochabují (Lk 18,1). Duch svatý, který z nich činí nová stvoření, v nich vyvolává vědomí synovství a nutí je volat: „Abba, Otče“ (Ř 8,15). Když je Pán Ježíš oživuje, dává jim hlas a jazyk a říká jim: „Už nebuďte němí.“ Bůh nemá němé děti. Modlit se je součástí jejich nové přirozenosti stejně, jako je pláč součástí dítěte. Oni vidí svou potřebu milosrdenství a milosti. Vnímají svou prázdnotu a slabost. Nedokážou dělat věci lépe, než je dělají. Musejí se modlit.

Pečlivě jsem prostudoval životy Božích svatých zaznamenaných v Bibli. Od Genesis až po Zjevení jsem nenašel jediného, který by nebyl mužem modlitby. Zjistil jsem, že je to považováno za vlastnost zbožných, když vzývají Otce nebo „jméno našeho Pána Ježíše Krista“ (1K 1,2). A naopak, vlastností hříšných, jak říká Bible, je skutečnost, že „Hospodina nevývají“ (Ž 14,4).

Četl jsem životopisy mnoha velkých křesťanů, kteří žili na zemi od biblických dnů. Zpozoroval jsem, že někteří z nich byli bohatí a někteří

chudí. Někteří byli učení, jiní nevzdělaní. Někteří z nich byli episkopálové a někteří křesťané jiných názvů. Někteří byli kalvinisté, někteří arminiáni. Někteří měli zalíbení v liturgii a někteří ji odmítali. Poznal jsem však, že jednu věc měli společnou. Všichni to byli muži modlitby.

Mám ve zvyku studovat zprávy misionářských společností naší současnosti. S radostí vidím, že pohanští muži i ženy v různých částech zeměkoule přijímají evangelium. Lidé se obracejí v Africe, na Novém Zélandu, v Hindustánu i v Číně. Obrácení lidé se od sebe přirozeně navzájem liší v každém ohledu. Avšak jedna věc mě uvádí v úžas a pozorují ji na všech misijních stanicích – obrácení se vždycky modlí.

BEZ MODLITBY

Nepopírám, že člověk se může modlit, aniž by zapojil své srdce a aniž by myslel svou modlitbu vážně. Ani na okamžik bych nepřipustil, že pouhá skutečnost, že se člověk modlí, dokazuje všechno ohledně stavu jeho duše. Jako v každé jiné oblasti víry, tak i zde se může vyskytovat klam a pokrytectví.

Ale toto tvrdím, že pokud se člověk nemodlí, je to jasným důkazem toho, že ještě není opravdovým křesťanem. Nemůže si skutečně uvědomovat své hříchy. Nemůže milovat Boha. Nemůže se pokládat za Kristova dlužníka. Nemůže toužit po svatosti. Nemůže toužit po nebi. Ještě se musí znovu narodit. Ještě se z něj musí stát nové stvoření. Může se sebejistě chlubit vyvolením, milostí, vírou, nadějí a poznáním a obelhat tak neznalé lidi. Můžeš si však být jist, že to všechno je marné, pokud se nemodlí.

SKUTEČNÝ DŮKAZ

A navíc tvrdím, že ze všech důkazů opravdového působení Ducha, je zvyk se ze srdce modlit v soukromí jedním z těch nejvíc usvědčujících, které lze jmenovat. Člověk může kázat z nesprávných motivů. Člověk může psát knihy a přednášet vyšperkované projevy a jevit se jako svědomitý v dobrých skutcích a přitom být Jidášem Iškariotským. Nicméně člověk jde zřídka do své komůrky a ve skrytu si tam vylije srdce před Bohem, není-li ve víře

opravdový. Pán sám označil modlitbu jako nejlepší důkaz opravdového obrácení. Když v Damašku poslal Ananiáše k Saulovi, nedal mu jiný důkaz změny Saulova srdce, než toto: „Hle, právě se modlí“ (Sk 9,11 ČSP).

Vím, že se toho v mysli člověka může odehrávat mnoho, než se začne modlit. Může mít mnoho přesvědčení, tužeb, přání, pocitů, záměrů, předsevzetí, nadějí a strachů. Ale všechny tyto věci jsou velmi nejistými důkazy. Mají je i bezbožní lidé a často k ničemu nevedou. V mnoha případech netrvají déle než ranní mlha a ztrácí se rychle jako rosa. Opravdová, srdečná modlitba vycházející ze zlomeného a kajícího ducha, má větší cenu než všechny tyto věci dohromady.

Vím, že Duch svatý, který povolává hříšníky z jejich hříšných cest, je v mnoha případech vede ke známosti Krista velmi pomalu. Avšak oko člověka může posuzovat jen podle toho, co vidí. Nemohu nazvat někoho ospravedlněným, dokud neuvěří. Netroufám si prohlásit, že někdo věří, dokud se nemodlí. Nemohu pochopit němou víru. Prvním skutkem víry je, že člověk mluví k Bohu. Víra je pro duši tím, čím je život pro tělo. Modlitba je pro víru tím, čím je dech pro život. Jak by mohl člověk žít, a přitom nedýchat, je nad mé chápání, a jak člověk může věřit, a přitom se nemodlit, je rovněž nad mé chápání.

Nikdy nebuď překvapen tím, když se budou služebníci evangelia stále vracet k důležitosti modlitby. Právě tam tě chceme dostat. Chceme vědět, že se modlíš. Tvůj postoj k doktríně může být správný. Tvoje láska k protestantismu může být vřelá a nezpochybnitelná. Ale to stále nemusí být nic víc, než znalosti ve tvé hlavě a touha patřit k určité skupině. Chceme vědět, zda skutečně víš o trůnu milosti a zda mluvíš k Bohu stejně jako o Bohu.

Dozvěděl by ses rád, zda jsi opravdový křesťan? Buď si tedy jist, že moje otázka má prvořadou důležitost: Modlíš se?

KRISTOVA OCHOTA POMÁHAT

Arthur W. Pink

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Jedním z úmyslů apoštola při psaní listu Židům bylo posílit víru těch, kdo byli bolestně zkoušeni a chvěli se. Ze stejného důvodu psal i těm, kdo byli slabí v milosti.

„Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky.“ (Žd 2,18)

Metodou, kterou zvolil pro dosažení tohoto cíle, bylo vykreslit před jejich zraky vše přesahující dokonalost Krista s Jeho dobrou vůlí vůči lidským synům. V celé šíři dává na odiv dokonalosti Jeho osoby, Jeho úřadů a Jeho díla. Prohlašuje, že je Božím Synem, jenž byl učiněn Dědicem všeho, že je odleskem Otcovy slávy a vyjádřením Jeho osoby. Jeho nadřazenost vůči andělům se projevila ve své nezměřitelnosti, avšak Jeho blahosklonnost byla tak nekonečná a Jeho láska k těm, které mu Otec dal, tak veliká, že zaujal postavení nižší, než měli nebeské bytosti, neboť „musel být ve všem jako jeho bratří“ (Žd 2,17). Ve svých úřadech se zjevuje jako nejvyšší Prorok, poslední mluvčí Božství (Žd 1,1-2), jako slavný král (Žd 1,8), jako „milosrdný a věrný velekněz“ (Žd 2,17). Ve svém díle jako Ten, kdo smiřuje hříchy lidu (Žd 2,17), kdo je stále živ a přimlouvá se za ně (Žd 7,25), jako ten, kdo „přivedl mnoho synů k slávě“ (Žd 2,10).

Tak úchvatná byla milost této vznešené Bytosti, že nejenže sdílel přirozenost těch, které přišel zachránit, ale také v plnosti vstoupil do jejich okolností, poddal se jejich nemohoucnosti, byl pokoušen v každém směru stejně jako oni (kromě vnitřní zkaženosti). Prolil svou vzácnou krev a zemřel hanebnou smrtí místo nich, a to vše, aby ukázal skutečnost a hojnost svého milosrdenství k hříšníkům, aby rozhořel jejich srdce a přitáhl

k sobě náklonnost věřících. Apoštol zdůrazňuje jeden z požehnaných následků toho, že Syn se stal tělem a vstoupil do společenství se svým trpícím lidem. Zaprvé, Pán slávy sestoupil do světa pokušení. Písmu máme vždy rozumět v jeho největší možné šířce - „pokoušen“ tedy znamená: vystaven, aby se osvědčil, poddaný zkouškám a trápení, nabídnut zlu. Kristus byl pokoušen Bohem, lidmi, ďáblem. Zadruhé, „trpěl“, když byl pokoušen. Tato pokušení nebyla jen „naoko“, byla opravdová a bolestivá. Nemohlo to být jinak, protože On nejenže cítil všechno jako člověk, ale také Jeho svatost intenzivně pociťovala každou podobu zla. Zatřetí, Jeho vzpomínka na utrpení způsobuje, že si je více vědom těch našich.

„Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky.“ Pojdme se nejprve zamyslet nad nadčasovostí a vzácností těchto slov určených těm, jimž byly původně adresovány. Hebrejští svatí byli Židé povolání v Kristových dnech a skrze kázání apoštolů a nacházeli se v obzvláště náročných okolnostech. Jejich neobrácení krajané je považovali za odpadlíky od Mojžíše a potažmo od Hospodina samotného. Nechtěli s nimi mít nic společného, jednali s nimi s krajním odporem a zacházeli s nimi krutě. To vedlo k jejich velikému utrpení a strádání, kdy kvůli své neutuchající loajalitě ke Kristu podstoupili „mnohý zápas s utrpením“, byli „před očima všech uráženi a utiskováni“, dokonce je připravili o majetek (Žd 10,32-34). Proto byli v silném pokušení zapřít křesťanské vyznání, zaujmout své dřívější místo v judaismu, a tak uniknout dalšímu trápení. A právě věřícím v takové situaci byl adresován náš text. Apoštol jim připomíná, že sám Kristus byl velmi pokoušen, že podstoupil horší zkoušky, než jsou ty naše, avšak strpěl je a povstal jako vítězný Přemožitel. Poté je ujišťuje, že Spasitel je schopen je zachovat, utěšit a posílit.

I dnes se někteří křesťané nacházejí v podobných podmínkách jako ti utlačovaní Židé. Svět je nenávidí a dělá to úměrně k jejich oddanosti a podobnosti Kristu. S některými zacházejí tvrdě jejich bezbožní příbuzní. Někteří trpí v rukou nemilosrdných spoluvěrců. Jiní zakoušejí Boží trest

nebo matoucí prozřetelnost nebo procházejí vodami žalu či bolestivé nemoci. V takových dobách je satan obzvláště aktivní, podniká své nejprudší útoky, pokouší je v mnoha směrech. Zde máme úlevu - skutečnou, přítomnou, na vše dostatečnou úlevu. Obráťte své srdce a zrak na Spasitele a zvažte, jak kompetentní je k tomu, aby vám pomohl. Je oděn naší lidskostí, a proto je „schopen mít soucit s našimi slabostmi“. Zkušenost, kterou prošel, Ho uzpůsobila k tomu, aby s námi cítil. Ví o vaší situaci všechno, plně chápe vaše zkoušky a přeměřuje sílu vašeho pokušení. Není lhostejným pozorovatelem, ale je plný soucitu. Plakal u Lazarova hrobu - a je stejný dnes, jako byl včera. Je věrný v odpovídání na žádosti svého lidu.

„Může pomoci“ nehledě na podobu pokušení nebo zkoušky. „Pomáhat“ je široké slovo - znamená „být nápomocný těm, kdo jsou v nouzi“, „posilovat slabé“. Ale řecký termín je ještě pozoruhodnější a nádherně výmluvný. Znamená „pospíchat v reakci na volání o pomoc“, doslova „běžet na zavolání“ někoho dalšího. Jan Zlatoústý to vyložil takto: „Se vši připraveností jim podává svou ruku.“ Požehnaný obraz vidíme v situaci, kdy Kristus natahuje svou ruku, aby se chopil Petra, když se topí v moři (Mt 14,30-31). To byl Spasitel zachraňující jednoho ze svých vlastních. Stejná něžná blahosklonnost se ještě s větší plností projevila, když Ho spatřujeme jako dobrého Samařana pečujícího o zraněného cestujícího (Lk 10,33-35). „... může...“. Řecké slovo vyjadřuje jak způsobilost, tak ochotu ke konání. Kristus je stejně tak způsobilý, jako připravený postarat se o svůj lid. Není v Něm žádná neochota. Omezení je vždy na naší straně.

„Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu...“ (Žd 7,25)

Tento verš vyjadřuje pohotovost i schopnost. Nebyl snad po celou dobu svého působení na této zemi připraven uzdravovat ochořelá těla? A myslíte si, že je nyní neochoten posloužit souženým duším? Pryč s takovou představou. Byl vždy k dispozici zmrzačeným, slepým, ochrnutým, ano, odporným malomocným také. Aniž by si stěžoval, byl vždy připraven ulevit

trpícím, i když Ho to něco stálo - „vycházela z něho moc“ (Lk 6,19) - a i když ti, které považoval za přátele, vyjadřovali svou nevěru velkou měrou. Tak jako bylo součástí Jeho poslání uzdravovat nemocné, tak je nyní součástí Jeho služby obvazovat zlomená srdce. Jakého máme Spasitele! Všemocný Bůh, přeněžný Člověk. Ten, jenž nás svou původní přirozeností a současnou slávou nekonečně převyšuje, přesto Ten, kdo se stal tělem a krví, žil na stejném povrchu jako my, zakoušel stejná trápení a trpěl jako my, i když daleko intenzivněji. Jak je proto způsobilý zajistit každou vaši potřebu! Uvrhněte na Něj všechnu svou starost a vězte, že Mu na vás záleží.

Ať jsou vaše okolnosti jakékoliv, Spasitel, jenž je připraven pomoci, stačí na všechno a účastně vstupuje do vaší situace. Poznal, co je to být unavený (J 4,6) a vyčerpaný (Mk 4,36-38). Poznal, jaké je trpět hladem a žízní. Jste bez domova? On neměl, kde by složil hlavu. Jste ve finanční tísní? Jeho položili do jeslí. Jste zasaženi žalem? On byl Mužem bolesti. Nerozumějí vám vaši spoluvěřící? Ani Jemu nerozuměli Jeho učedníci. Ať už je váš úděl jakýkoliv, On do něho může v plnosti vstoupit. Zakusil všechny strasti lidského pokolení a nezapomněl na ně. Útočí na vás satan? I na Něho útočil. Mučí rouhavé myšlenky občas vaši mysl? Jeho ďábel pokoušel, aby ho uctíval. Pociťujete takové zoufalství, že myslíte na konec? Satan ho vyzýval, aby se vrhl z vrcholku chrámu. On „na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu.“

Andělé možná litují, ale nemohou mít podobné pocity. Avšak Kristův soucit Ho pohání k tomu, aby pomáhal. V některých případech to činí i předtím, než přichází pokušení, a různými způsoby. Připravuje nás na něj předchozím varováním, stejně jako to bylo s Izraelem sužovaným v Egyptě (Gn 15,13) a s Pavlem (Sk 9,16) - v našem případě tím, že způsobí, že Jeho prozřetelnost pokušení předpoví. Připravuje nás na něj, jako když byl Kristus pomazán Duchem ještě předtím, než Ho ďábel pokoušel, nebo tím, že nás nechá zakusit svou dobrotu, čímž obměkčí naše srdce a my zvoláme: „Jak bych se tedy mohl dopustit takové špatnosti...!“ (Gn 39,9). Pomáhá během pokušení, v některých případech mocnou aplikací pravidla nebo

slibu, které jako lano pevně drží naše srdce uprostřed bouře, prozřetelným zákrokem, kterým nám zabrání v dokonání zlých pohnutek, nebo odstraněním samotného pokušení tím, že nám dá důkaz dostatečnosti své milosti (2K 1,2). Pomáhá po pokušení tím, že nám udílí kajícího ducha (Lk 22,61-62), vede nás k vyznání našich hříchů. Stejně jako Mu andělé posluhovali po Jeho střetu se satanem, tak On slouží nám. Vůbec tedy nezáleží na tom, jak zoufalá je vaše situace nebo jak hluboké vaše utrpení, žádejte Krista o úlevu a záchranu a spoléhejte na Jeho pomoc. Právě tehdy, když je dítě nejvíce nemocné, matka přichází a usedá vedle něj (Iz 66,13).

Z připravované knihy Střípky poznání Krista.

CHARAKTER MILOSTI (Tt 2,11)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Milost je naprostým základem našeho spasení – milostí jsme spaseni skrze víru (Ef 2,8). Když Petr mluví o spasení Židů i pohanů, když vysvětluje, jak ho Bůh použil ke zvěstování evangelia pohanům, aby byli spaseni, říká:

- *Věříme přece, že jsme stejně jako oni spaseni milostí Pána Ježíše. (Sk 15,11)*

Jsme spaseni milostí, jsme spaseni z milosti, byla nám dána milost, milost pracuje a působí v našich životech, jsme proměňováni od slávy k slávě milostí za milostí. Proto když mluvíme o milosti, nemůžeme zůstat jenom u povrchních věcí, u nějakého obecného konstatování, ale potřebujeme si být jistí, že víme, o čem doopravdy mluvíme.

- *Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem. (Tt 2,11)*

Milost je tím nejdůležitějším předmětem v našem textu. Ale nejenom v našem textu. Je také tím nejdůležitějším v našem životě. Z milosti žijeme. Všechno, co jsme, co děláme i co máme, je jenom pouze z Boží milosti.

- *Kdo ti dal vyniknout? Máš něco, co bys nebyl dostal? A když jsi to dostal, proč se chlubíš, jako bys to nebyl dostal? (1K 4,7)*
- *Milostí Boží jsem to, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla nadarmo; více než oni všichni jsem se napracoval - nikoli já, nýbrž milost Boží, která byla se mnou. (1K 15,10)*

Proto se musíme podívat na několik věcí, které se týkají milosti. První charakteristika vychází z podstaty toho, co milost je. Je to charakteristika, která je často opakovaná, nicméně lidé velmi málo rozumí tomu, co znamená. Milost je:

NEZASLOUŽENÁ

Milost je ničím nezasloužená laskavá přízeň. Bůh je bohatý v milosrdenství, zamiloval si nás velikou láskou a ve své dobrotě nás zahrnul nesmírným bohatstvím své milosti. Proč to udělal? Jenom ze své dobroty a lásky k nám. Není žádný jiný důvod. Zasloužili jsme si Boží hněv, byli jsme dětmi hněvu (Ef 2,3), ale dostali jsme milost. Byli jsme Božími nepřáteli, byli jsme vzbouřenci, cizinci, byli jsme vzdálení Bohu, ale dostali jsme milost! Boží milost z nás udělala Boží děti, členy Boží rodiny, Boží přátele i ochotné Boží služebníky.

Někdy se zdůrazňuje, že milost je nezasloužená, ale dělá se to tak, jako kdyby vedle ní existovala ještě nějaká „zasloužená“ milost. Ale milost je ze své podstaty nezasloužená. Milost si nelze zasloužit. Pokud si něco zasloužíme, potom už nemůžeme mluvit o milosti.

Co jsme si podle Písma zasloužili? Jenom Boží hněv. Co nám po právu náleží? Jenom strašlivý Boží soud! Proč se Bůh nad námi slitoval? Jenom proto, že je dobrý! Jenom proto, že je milosrdný a že se nad námi slitoval. Nebylo to proto, že by bylo něco dobrého v nás, ale proto, že všechna dobrota spočívá v Bohu. Proto mluvíme o tom, že milost je nezasloužená. Kdyby bylo možné si ji nějak zasloužit, přestala by být milostí. Kdyby byla reakcí na něco v nás, přestala by být milostí. Dokonce, i kdyby byla „jenom“ důsledkem lidského pádu, tedy reakcí na hřích, přestala by to být milost. Milost je svou podstatou nezasloužený a ničím vnějším nezapříčiněný skutek přízně. To je důvod, proč mluvíme o tom, že milost je dar. Dar si nemůžete zasloužit. Pokud si něco zasloužíte, je to mzda. Pokud na něco máte nárok, je výplata, je to právo. Ale na dar nemáte žádné právo. Je jenom na dárci, zda se rozhodne dar dát. A za chvíli uvidíme, že v případě milosti není na obdarovaném, zda dar přijme nebo odmítne. Milost je svou podstatou a povahou takovým darem, který nelze odmítnout.

Přestavte si odsouzence k smrti na popravišti, kterému panovník udělí milost. Kdyby takovou milost chtěl odmítnout, musel by donutit kata, aby jednal, ale nebyl by to výkon spravedlnosti, ale byla by to svévolná vražda.

To nám ukazuje na povahu milosti. Je nezasloužená a tedy také nevymahatelná.

Milost si nemůže nikdo nárokovat. Tohle je něco, čemu dnes mnoho lidí, kteří se prohlašují za křesťany, nerozumí. Můžete slyšet, že Bůh slíbil dát milost, a když splníte určité podmínky – slyšíte!?! (už nemluvíme o milosti, že), potom prý vám Bůh musí dát milost. V krajní podobě to vede k tomu, že pokud se pomodlíte tzv. modlitbu spasení, dostanete milost, někdy dokonce stačí, že se onu modlitbu pomodlí někdo jiný a vy k tomu jenom přikývnete, jenom s tím souhlasíte. Ale je tohle milost? Copak Bůh neříká:

- *Smiluji se, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji. Nezáleží tedy na tom, kdo chce, ani na tom, kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smilovává. (Ř 9,15-16)*

To je milost, která je naprosto nezasloužená. A v našem textu je ještě další charakteristika této milosti. Milost je:

Boží

Tohle je velmi důležitá charakteristika. Ukázala se **Boží** milost! Nejde o ledajakou milost, ale o Boží milost. Ta ničím nezasloužená laskavá přízeň je přízní, která je od samotného Boha. Z toho vyplývá celá řada dalších věcí – především to ukazuje, že milost je věčná. Byla u Boha dříve, než byl svět. Bůh:

- *... nás spasil a povolal svatým povoláním ne pro naše skutky, nýbrž ze svého rozhodnutí a z milosti, kterou nám daroval v Kristu Ježíši před věčnými časy. (2Tm 1,9)*

Před věčnými časy – když jsme ještě neexistovali, jsme dostali milost od Boha. Milost byla dříve, než jsme byli my. To ukazuje, že Bůh pracuje podle svého plánu a nikoliv v reakci na to, co se stalo. V Kristu Ježíši byla připravena milost pro ty, kteří jsou jeho, které Bůh před stvořením světa vyvolil, aby byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří (Ef 1,4). A v listu Římanům Pavel vysvětluje:

- *Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími; které předem*

určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy. (Ř 8,29-30)

To je popis působení Boží milosti v čase. Začíná před stvořením a končí ve slávě nového stvoření – to vše je dílem Boží milosti. Všimněte si v těch verších, že to je Bůh, který všechny ty věci působí – a dělá to právě skrze svou milost.

Když mluvíme o Boží milosti, musíme si také připomenout, že milost je jednosměrná a vždy směřuje od toho, kdo má moc, k tomu, kdo je bezmocný. Milost je dar, který nelze odmítnout, právě proto, že směřuje od toho, kdo má právo tento dar udělit k tomu, kdo žádné právo nemá. Odsouzený nedává milost soudci, ale soudce odsouzenému. Vzbouřenec nedává milost panovníkovi, ale panovník vzbouřenci. Také tohle je místo, kde občas panuje zmatek mezi křesťany. Někdy mají lidé tak nízký pohled na Boha, a tak vysoký mínění o člověku, že to vypadá, že je to člověk, kdo dává Bohu milost.

Kolikrát jsem slyšel, že Bůh už udělal všechno a nyní je to na člověku, který se musí rozhodnout. Pokud se nerozhodne pro Krista, potom byla Kristova oběť zbytečná. Milí přátelé, tohle je přesný opak Boží milosti. V tomto pohledu je to ve skutečnosti člověk, kdo dává milost Bohu! To je rouhání. To je převrácené evangelium. Kdyby člověk nechtěl, Bůh by musel být naprosto zoufalý a Kristus zemřel zbytečně! To je „evangelium“ mocného člověka a bezmocného boha, ale není to Kristovo evangelium. Podívejte se do čtrnáctého verše:

- *On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích. (Tt 2,14)*

Kristus na kříži zvolal: „ Je dokonáno!“ Můj lid je vykoupený a touto obětí je také posvěcený. Už je to hotové. Nyní tuto skutečnost Duch svatý aplikuje do životů těch, které si Bůh vyvolil před stvořením světa. To je Boží milost. A to ukazuje také na poslední charakteristiku milosti, kterou nacházíme v našem textu – Boží milost je:

ÚČINNÁ

Tohle je něco, co si zaslouží hlubší rozbor a pochopení a proto se tím budeme do hloubky zabývat příště – nyní se jenom podívejme do našeho

textu a všimněme si několika „drobných“ věcí. Boží slovo zde říká, že milost se zjevila, že milost zachraňuje z hříchu a ze smrti a milost vychovává ke zbožnému životu. Tato milost je aktivní a účinná. Není to pasivní milost – pasivní milost není milostí. Milost není jako nějaký paušál, který by byl Bohem dán, a každý, kdo do něj vstoupí, bude mít na něm podíl. To není milost, ale mzda. Milost je dar, který má moc a který působí v životě člověka.

Efezským 2,5 říká, že milostí jsme spaseni. Nejsme spaseni svou vírou, ale jsme spaseni **milostí** skrze víru. Nejsme spaseni tím, co jsme udělali nebo pro co jsme se rozhodli, ale jsme spaseni tím, co Bůh udělal. Podívejte se se mnou do druhé kapitoly listu Efezským. Přečtu prvních pět veršů – na konci pátého verše je Pavlovo zvolání, že milostí jsme spaseni. Poslouchejte, a všimněte si, co tyto verše říkají o člověku, co říkají o Bohu, co říkají o aktivitě člověka, co říkají o aktivitě Boha, jinými slovy, jak popisují Boží milost:

- *I vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. I my všichni jsme k nim kdysi patřili; žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu soudu tak jako ostatní. Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! (Ef 2,1-5)*

Vidíte, co to znamená, že jsme spaseni milostí? Chápete, proč říkám, že milost je účinná? Podívejte se jenom do pátého verše – jak jsme na tom byli? Byli jsme mrtví pro své hříchy! Ale co se stalo? Bůh nás probudil k životu spolu s Kristem – Duch svatý na nás aplikoval vykoupení dokonané na kříži Golgoty! Haleluja! Milostí jste spaseni! Byla to Boží milost, která nás probudila k životu, byla to Boží milost, která nás zvedla z hrobu jako Lazara, když na něj Ježíš zavolal: „Lazare, pojď ven!“ (J 11,43). Mohl Lazar nějak zabránit milosti, která k němu přišla? Mohl vzdorovat Kristovu povolání? Moji milí, Lazar byl už čtyři dny mrtvý, jeho tělo se rozkládalo a zapáchalo. Byla jenom jedna jediná věc, kterou mohl Lazar

udělat – a to poslechnout mocný hlas Boží milosti, kterým ho Kristus povolal zpátky do tohoto života. To je moc milosti. To je milost, která pracuje, která je účinná, která zachraňuje a vychovává ve svatosti.

Milovaní svatí, chci se vás zeptat, jestli zakoušíte tuto moc Boží milosti. Musím se vás zeptat, jestli ve svých životech vidíte toto neodolatelné tažení ke Kristu, k pravdě Božího slova, k lásce k Bohu a k jeho lidu. Nemyslím, že to bude působit jako srážka s rozjetým kamionem, i když v některých případech to tak možná bude, ale obvykle to bude jemné, tiché, pokojné, ale neutuchající, vytrvalé a neodolatelné tažení, jemný tlak, kterým nás Pán přitahuje k pravdě, kterým nás Bůh posvěcuje a vychovává. Obvykle je to něco, na co v přítomném okamžiku nejsme schopni ukázat prstem, ale když se podíváme zpátky do svého života, vidíme, jak se krůček za krůčkem mění. Jak se pomalu odchyluje od své dosavadní dráhy a začíná směřovat úplně opačným směrem. Je to přesně tak, jak to popisuje dvanáctý a třináctý verš – opouštění bezbožnosti a světských vášní, rozumný, spravedlivý a zbožný život a radostné očekávání druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Krůček za krůčkem, den za dnem, rok za rokem, přesně tak probíhá výchova. Žádné dítě nevychováte ze dne na den, ale jenom trpělivou, usilovnou, nepřetržitou a vytrvalou péčí. Právě tak účinkuje Boží milost v životech křesťanů.

VÍRA I VE SMRTI (ŽD 11,20-22)

Steven Cole

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Puritáni mívali ve zvyku klást důraz na to, jak je důležité, aby se člověk dobře rozžehnal s tímto světem. Toužebně očekávali spolu s apoštolem Pavlem, že „jako vždycky i nyní na mně bude oslaven Kristus, ať životem, ať smrtí“ (Fp 1,20). Matthew Henry napsal (*Matthew Henry's Commentary* [Revell], sv. 6., s. 9461): Jakkoli je milost víry k všestrannému užitku v průběhu celého našeho života, přesto je zvláště užitečná, když umíráme. Víra konečně stojí před svým největším úkolem: pomoci věřícím dobře dokonat, zemřít pro Pána tak, aby mu svou trpělivostí, nadějí a radostí vzdali čest – tak, aby po sobě zanechali svědectví o pravdě Božího slova a o vznešenosti jeho cest...

Když Henry sám ve věku dvaapadesáti let umíral, řekl svému příteli: „Už jsi zaznamenal poslední slova jiných umírajících – a toto jsou moje: že život strávený službou Bohu a ve společenství s ním je tím nejbláženějším životem, jaký kdo může na tomto světě prožít.“ Umírání je zatěžkávací zkouška naší víry. Je dost pevná, aby nás v té chvíli udržela? Když autor Listu Židům jmenuje celou řadu příkladů lidí, kteří žili a zemřeli ve víře, krátce se mezi nimi zmíní o Izákovi, Jákobovi a Josefovi. Připomíná události, které se v jejich životech odehrály krátce před smrtí každého z nich. V Izákově případě autor neříká výslovně, že by Izák měl blízko k smrti, ale k této události došlo, když byl velmi starý, vetčný a nevidomý. O obou zbývajících mužích autor výslovně konstatuje, že umírali. Ani v jednom případě nebylo ve chvíli, kdy umírali, splnění Božích slibů nijak blízko. Jejich situace zdánlivě popírala, že někdy splněny budou. Tito muži celý život poslouchali Boží sliby a věřili jim, ačkoli je Bůh stále ještě nesplnil.

Přesto všichni tři, když umírali, stále soustřeďovali svou víru na to, co mělo přijít, a spoléhali, že Bůh své slovo dodrží. Učí nás, že:

Víra i ve smrti spoléhá na Boha, že splní své sliby o budoucnosti, i když okolnosti těmto slibům zdánlivě protirečí.

Ačkoli od každého z těchto tří mužů si můžeme vzít poněkud jiné poučení, všechny tři příklady slouží autorovi k tomu, aby jasně vyjádřil jednu a tutéž základní myšlenku. Každý z nich zemřel s vírou v Boží sliby, i když okolnosti zdánlivě hovořily v jejich neprospěch. Pokud jde o Izáka a Jákoba, oba během svého života ve víře několikrát selhali, a přesto z Boží milosti proběhli cílovou páskou v plné síle víry. Jsou ilustrací toho, co napsal Pavel: „... jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista“ (Fp 1,6). Pokud jsme vy a já z Boží milosti nastoupili na cestu života ve víře, ze stejné milosti budeme ve víře silní i tehdy, až budeme umírat, a navzdory všem okolnostem tak dosvědčíme lidem kolem nás, že Boží zaslíbení jsou pravdivá.

1. IZÁKOVA VÍRA V BOŽÍ SLIBY NAVZDORY OKOLNOSTEM, KTERÉ TĚMTO SLIBŮM ZDÁNIVĚ ODPOROVALY, SE PROJEVILA, KDYŽ POŽEHNAL JÁKOBOVI A EZAUOVI (11,20).

„Izák věřil, a proto Jákovovi a Ezauovi dal požehnání v pohledu do budoucna.“ Tento příběh najdeme v Genesis 27. Izák byl starý a nevidomý. Zavolal si svého oblíbeného syna Ezaua a požádal ho, aby ulovil nějakou čerstvou zvěřinu a udělal mu z ní jeho oblíbenou specialitu. Pak že mu požehná. Otcovské požehnání pro prvorozeného syna zahrnovalo dvojnásobný podíl na rodinném dědictví spolu s prorockými slovy o jeho budoucnosti. Když se dvojčata narodila, Bůh Rebece výslovně řekl: „Ve tvém lůnu jsou dva národy; dvojí lid se z tvých útroby rozdělí. Jeden lid bude silnější než druhý a starší bude sloužit mladšímu“ (Gn 25,23 NBK). Jákob,

praotec národa Izrael, byl mladší. Ezau, praotec národa Edóm, byl starší. Izák se ovšem viděl jenom v Ezauovi, zatímco mámino zlato byl Jákob.

Když matička vyslechla, že se tatíček chystá svolávat rodinné požehnání na hlavu staršího potomka, nelenila a uvedla do chodu plán, jak by mohl požehnání shrábnout *její* favorit. Jestli si myslela, že tím zachrání Boží proroctví, aby se na ně nezapomnělo, nebo jestli se do toho pletla jenom proto, že se snažila ohlídat zájmy svého oblíbence, to nevíme. Pravděpodobně šlo ale spíš o tu oblíbenost. Izák patrně neměl v úmyslu stavět se proti zjevenému Božímu slovu. Nejspíš nechápal, jak je důležité, a prostě se v případě svého oblíbeného syna držel zavedeného zvyku. Určitě se ale dvakrát nesnažil ptát se Boha, co to proroctví znamená a jak by se jím měl řídit. Zdá se, že mu mnohem víc záleželo na tom, aby se zahryzl do svého oblíbeného masíčka, než na tom, aby chodil po Božích cestách.

Předpokládám, že víte, jak to bylo dál: Jákob si na sebe vzal Ezauovo odění a svému staříčkému otci zanesl mámin guláš, aby ho podfoukl a bráškově tak vyfoukl požehnání. Oklamáný Izák pak požehnal Jákobovi a tak nedopatřením naplnil proroctví, které Bůh kdysi dal Rebece. Možná vám vrtá hlavou: „Jak mohl Izák jednat *vírou*, když se stal obětí podvodu? Vždyť ani nevěděl, co dělá!“ Autorovi ale nešlo o takové podrobnosti; nezabývá se ani rozdílem mezi požehnáním pro Jákoba a pro Ezaua. Spíš klade důraz na to, že když Izák požehnal svým synům, jednal ve víře, že Bůh prorocké stránky tohoto požehnání v budoucnosti naplní.

K Izákovu dobru je nutno poznamenat, že když na podvod přišel, neodvolal v hněvu své požehnání. Naopak si, zdá se, uvědomil, že to, co Bůh Rebece při narození dvojčat řekl, se skutečně stane. Proto Ezauovi oznámil, že požehnal jeho bratrovi, a pak to potvrdil: „Požehnaný také zůstane“ (Gn 27,33). Těsně předtím, než Jákob uprchl do Cháranu, mu Izák nařídil, aby si nebral za ženy dcery Kenaánu. Pak mu řekl: „Kéž ti Bůh všemohoucí požehná, rozplodí tě a rozmnoží. Bude z tebe společenství lidských pokolení. Kéž ti dá požehnání Abrahamovo, tobě i tvému potomstvu, abys obdržel zemi, v níž jsi hostem a kterou Bůh dal

Abrahamovi“ (Gn 28,3-4). Jákob ještě neměl ani manželku, natož aby z něj pocházelo *společenství lidských pokolení*! Ani Izák, ani Jákob nevlastnili ze zaslíbené země ani dlaň, když nepočítáme jeden jeskynní hrob! Izák však tím, že vyhlásil toto požehnání, projevil víru, že Boží sliby nezklamou, i když v té chvíli nic nenasvědčovalo tomu, že se vůbec někdy splní.

V příběhu, na který nás upamatovává verš Židům 11,20, se žádný z účastníků příliš nevyznamenal, nepočítáme-li Izákovu víru v pohledu do budoucna. Izáka podle všeho víc zajímalo chutné sousto než Boží prorocké slovo. Ezau byl světský člověk, který dal před svým duchovním dědictvím přednost misce guláše. Rebeka úmyslně oklamala svého manžela a naváděla ke lhaní také svého syna. Jákob souhlasil, že bude lhát, a zneužil toho, že jeho otec je nevidomý. Bůh ale celé to melodrama, kde každá postava jedná zcela sobecky, bez ohledu na Boha, použil k tomu, aby naplnil svůj svrchovaný záměr. Bůh vyvolil Jákoba a odmítl Ezaua. Jeho záměr se uskuteční podle *jeho* rozhodnutí (Ř 9,11-13). Nezáleží na tom, jestli lidé Boží záměr dokonale chápou. Izák mu napřed evidentně vůbec nerozuměl. Nezáleží na tom, jestli lidé Boha poslouchají, i když by ho poslouchat měli. On ale Rebečinu a Jákobovu lest použil pro svůj záměr. Když tento příběh připomíná Pavel, říká, že Boží vyvolení nezávisí „na tom, kdo chce, ani na tom, kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smilovává“ (Ř 9,16).

Příběh o tom, jak Izák požehnal svým synům, je v Bibli proto, abychom se naučili důvěřovat Bohu, i když se zdá, že naše situace odporuje jeho slibům. Když vidíme všechen ten hřích kolem sebe, dokonce i u těch, kdo o sobě tvrdí, že jsou Boží děti, snadno si můžeme pomyslet: „Že by církev někdy dokázala splnit Velké poslání nebo že by mohla přinášet slávu Božímu jménu, na to prostě není šance.“ Ale Bůh řekl, že se kolem jeho trůnu shromáždí lidé ze všech kmenů, jazyků, národů a ras, vykoupení Ježíšovou krví (Zj 5,9). Řekl, že církev bude bez poskvrny a vrásky, připravená jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha (Ef 5,27; Zj 21,3). *Jeho záměr se naplní* – navzdory všem našim nedostatkům a selháním. To by pro nás neměl být důvod, abychom bezmocně pokrčili rameny nebo dále žili v hříchu, aby se

rozhojnila milost. Mělo by to pro nás být povzbuzením k věrnosti navzdory zklamáním s hříšnými lidmi nebo zlověstnými událostmi ve světě. Mělo by nás to vést k tomu, abychom byli pevní a nezviklatelní v Hospodinově díle s vědomím, že naše práce není v Pánu nikdy marná (1K 15,58).

2. JÁKOBOVA VÍRA V BOŽÍ SLIBY NAVZDORY OKOLNOSTEM, KTERÉ TĚMTO SLIBŮM ZDÁNLIVĚ ODPOROVALY, SE PROJEVILA, KDYŽ POŽEHNAL JOSEFOVÝM SYNŮM A POKLONIL SE BOHU (11,21).

Autor zmiňuje dva Jákobovy činy, a to v obráceném pořadí:

A. Jákobova víra v Boží sliby navzdory okolnostem, které těmto slibům zdánlivě odporovaly, se projevila, když požehnal Josefovým synům.

Tuto událost zaznamenává Genesis 48. Jákob a všichni jeho synové i s rodinami se odstěhovali do Egypta, aby přežili hladomor. Josef se doslechl, že jeho staříčkový otec je nemocný, šel ho navštívit a své dva syny vzal s sebou. Jákob vzpomínal, jak se mu ukázal Hospodin a potvrdil přitom abrahamovskou smlouvu. Potom prohlásil Josefovy dva syny za vlastní jako své dědice. To v podstatě znamenalo prohlásit Josefa za prvorozeného, který dostane dvojnásobný podíl na dědictví. Rúben, skutečný prvorozený, zaplatil ztrátou svého postavení za to, že obcoval s Bilhou, ženinou svého otce (Gn 35,22; 49,4). A tak teď každý z obou Josefových synů dostane celý podíl z dědictví.

Když ale Jákob vložil ruce na chlapce, aby jim požehnal, záměrně je dal křížem, takže pravou vložil na mladšího Efrajima a levou na staršího Manasesa. To Josefa vyvedlo z míry a pokusil se otce opravit. Jákob ale odpověděl, že dobře ví, co dělá. Předpověděl, že oba synové budou velicí, ale že ten mladší bude mít víc potomků než ten starší (Gn 48,19), a proto postavil Efrajima nad Manasesa. Tento příběh má tři aplikace:

1) Boží cesty nejsou lidské cesty – podléhají jeho svrchovaným rozhodnutím a nakonec zvítězí nad lidskými.

Podle přirozeného pořadí by měl prvorozený Manases dostat přednost před svým mladším bratrem. Ale i sám Jákob byl živým důkazem toho, že Bůh může lidské cesty změnit a dát přednost mladšímu před starším. Navzdory lidské nevědomosti a hříšnému sklonu dělat si věci po svém mají Boží cesty a Boží rozhodnutí vždy navrch.

To se týká i způsobu spasení. Lidská cesta závisí na lidských rozhodnutích a na lidských zásluhách: dobří lidé, kteří dělají správná rozhodnutí, mohou dovnitř; zlí lidé, kteří dělají špatná rozhodnutí, musí ven. Boží způsob spasení ale závisí na *jeho* rozhodnutí a na jeho záměru, ne na lidských rozhodnutích (Lk 10,22; J 1,13; 6,65.70; Ř 9,11.15-18). Řečeno s Jakubem: „Z jeho rozhodnutí jsme se znovu zrodili slovem pravdy, abychom byli jakoby první sklizní jeho stvoření“ (Jk 1,18). Spasení stojí na Boží vůli a na Boží moci.

2) Jako rodiče a prarodiče bychom měli stát spíš o to, aby naše děti dosáhly duchovního požehnání, než aby měly úspěch ve světě.

Efrajim a Manases byli syny druhého nejmocnějšího muže v Egyptě. Byli vychováváni v těch nejpřepychovějších podmínkách na světě. Nepochybně byli blízkými přáteli faraonových dětí. O všechny jejich potřeby se starala armáda služebnictva. Dostalo se jim toho nejlepšího vzdělání, které bylo v té době dostupné. Měli zdědit spoustu peněz. Mohli snadno dosáhnout úspěchu v jakékoli kariéře, kterou by si v Egyptě vybrali. Za těchto okolností by bylo přirozené, kdyby jim jejich dědeček požehnal slovy: „Nechť se vám v Egyptě daří tak, jak se dařilo vašemu otci. Kéž nashromáždíte veliké bohatství a okusíte to nejlepší ze všeho, co může svět nabídnout!“

Ale Jákob, prostý pastýř, pobývající v Egyptě jako návštěvník, aby unikl hladomoru, který postihl Kenaán, adoptuje tyto dva prince jako vlastní a udělí jim Abrahamovo požehnání. Kdyby jejich otec uvažoval takovým způsobem, jakým uvažují lidé ze světa, mohl by si pomyslet: „Hele, hele, ne tak hr! Ty jim tu dáváš dvojitý podíl na vyhladovělém Kenaánu, a přitom

ti tam až na jednu hrobku v nějaké jeskyni nepatří ani píd' země! Tady v Egyptě mají všechno, o čem se jim jen může zdát, a ty jim dáváš hrst vysušené hlíny, která ti ani nepatří, abys ji někomu mohl dát!“

Co ale Jákob svým vnukům *doopravdy* dal? Vírou v Boží dosud nesplněné sliby jim dal podíl na Abrahamových duchovních požehnáních, která jsou daleko lepší než světská požehnání Egypta. I když Jákob neměl ani kousek hmatatelného důkazu o tom, že Bůh jeho potomkům zemi dá, věřil Božím zaslíbením a ta také předal svým vnukům.

Je tragédie, že mnoho dnešních křesťanských rodičů doufá spíš v to, že jejich děti dosáhnou úspěchu po materiální stránce, než v to, že budou úspěšné duchovně! Byli by na vrcholu blaha, kdyby se dozvěděli, že jejich děti byly přijaty ke studiu na lékařské škole nebo podepsaly výnosnou profesionální smlouvu s některým sportovním klubem. Kdyby jim ale jejich děti řekly, že se hodlají věnovat práci na misijním poli v nějaké chudé zemi, pokusili by se s nimi promluvit ve snaze „přivést je k rozumu“. Byli by neradi, aby jejich děti „promrhaly svůj život“, a přitom z toho (v materiálním smyslu) nic neměly. A kromě toho by rádi měli vnoučata nablízku. To je naprosto světský postoj! V první řadě a především bychom měli chtít, aby naše děti žily s Bohem, ať je jeho cesty vedou kamkoli, ať v otázce výběru povolání či ve smyslu čistě geografickém.

3) Bůh má svrchované právo dávat svým dětem po hmotné i po duchovní stránce rozdílné dary a odlišná postavení.

Příběh Jákoba a Ezaua ukazuje, že Bůh může podle svého svrchovaného záměru dělat rozdíly mezi jednotlivci, pokud jde o jejich spasení (Ř 9,10-18). Ale příběh o tom, jak Jákob požehnal Efrajimovi a Manasesovi, ukazuje, že Bůh může podle svého záměru udílet nestejná hmotná a duchovní požehnání i těm, kdo jsou jeho dětmi. Někteří jsou bohatí, jiní ne. Někteří mají mocná duchovní obdarování, jiní mají menší obdarování (1K 12,4-7). Každý z nás je odpovědný za to, aby to, co mu Bůh svěřil, používal k šíření jeho království, aniž by se porovnával s ostatními³ nebo závistivě toužil po tom, aby také měl to, co dostali oni.

B. Jákobova víra v Boží sliby navzdory okolnostem, které těmto slibům zdánlivě odporovaly, se projevila, když se poklonil Bohu.

Jákob se poklonil Bohu nad vrcholem své berly. Stalo se to dříve, než požehnal Josefovým synům (Gn 47,29-31). Jákobův život se chýlil ke konci, a tak pozval Josefa, aby ho přišel soukromě navštívit. Požádal ho, aby mu pod přísahou slíbil, že ho nepohřbí v Egyptě, ale v makpelské jeskyni k jeho předkům. Když Josef přísahal, že to udělá, Jákob se poklonil Bohu.

Mezi masoretským textem, ze kterého vycházejí naše překlady Starého zákona, a Septuagintou je určitá nesrovnalost: masoretský text říká, že se Jákob poklonil „k hlavám *lůžka*“, zatímco podle Septuaginty se poklonil „k vrcholu své *berly*“. Hebrejšтина se až do šestého až osmého století n. l. psala bez samohlásek; teprve poté doplnili židovští učenci samohláskové značky. Dotyčné podstatné jméno lze doplnit samohláskami tak, že znamená „lůžko“, ale také tak, že znamená „berla“. Jelikož septuaginta byla přeložena asi devět století před tím, než byl masoretský text osamohláskován, je pravděpodobnější, že původnímu textu odpovídá spíše její „berla“. (Philip Hughes: *A Commentary on the Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 488-489.)

Tak či onak jde především o to vykreslit portrét starého muže, jehož tělo je sice křehké, ale který má pevnou víru v Boží sliby. I když dnes si všichni jeho potomci žijí pohodlně v Egyptě, nehodlá naznačovat, že je to v pořádku. Když Josef odpřisáhne, že ho pochová v Kenaánu, pokloní se Bohu, protože v Josefově slibu spatří záblesk naděje, že Bůh své sliby splní. Berla možná symbolicky připomíná poutnický život, který Jákob vedl jako dědic toho, co Bůh slíbil Abrahamovi. Jeho naděje nebyly orientovány na tento život, ale na Boží slib lepší vlasti, totiž nebeské vlasti (11,16). A proto, i když umíral jako nemajetný a v cizině, zemřel plný víry v Boží zaslíbení.

**3. JOSEFOVA VÍRA V BOŽÍ SLIBY NAVZDORY OKOLNOSTEM,
KTERÉ TĚMTO SLIBŮM ZDÁNLIVĚ ODPOROVÁLY, SE**

PROJEVILA, KDYŽ MLUVIL O EXODU A USTANOVIL, CO SE MÁ STÁT S JEHO KOSTMI (11,22).

Obě zmínky se týkají stejné události (Gn 50,24-25). Když Josef umíral, řekl svým bratrům, že Bůh je určitě přivede zpět do země, kterou slíbil Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. Potom je zavázal přísahou, aby jeho kosti vzali s sebou, až se do Kenaánu budou vracet. Josef během svého života při mnoha příležitostech prokázal pevnou víru v Boha. Odolal, když se ho Potífarova žena pokoušela svést. Zůstal věrný Bohu, když byl nespravedlivě uvězněn. Jeho víra mu při několika příležitostech umožnila vykládat sny. Jednal zbožným způsobem s bratry, kteří se proti němu provinili. Spravedlivě a nezištně spravoval prostředky programu potravinové pomoci. Autor Listu Židům ale všechny tyto příklady Josefovy víry pomíjí a vybírá si tuto zmínku o jeho kostech! Proč?

Hlavní důvod je ten, že zde se nám Josef ukazuje jako umírající člověk ve chvíli, kdy se nezdá pravděpodobné, že se Boží sliby vůbec někdy splní. Bůh je Abrahamovi dal už před více než dvěma sty lety, a teď se jeho potomci nacházejí v Egyptě, ne v Kenaánu. Díky Josefovi se jim v Egyptě prozatím dařilo docela dobře; zotročení byli až po Josefově smrti. Bude to trvat ještě dalších více než dvě stě let, než je Mojžíš z Egypta odvede a potom dalších čtyřicet let, než se konečně dostanou do Kenaánu. Josef přesto mluví o exodu a říká, co mají udělat s jeho kostmi, až z Egypta odejdou. Tím se rozloučil se všemi úspěchy, kterých dosáhl v Egyptě, a přihlásil se k Božímu lidu a k Božím slibům. Nechtěl velikou hrobku v Egyptě, kam by příští generace Egypťanů chodili skládat holdy muži, který jejich zemi zachránil před katastrofou. Místo toho chtěl, aby místem jeho posledního odpočinku bylo místo v zemi božího zaslíbení. Jeho přání ohledně toho, jak má být pohřben, bylo pro jeho lid mohutnou výzvou, aby se nespokojili s požehnáním Egypta.

Měli by se spokojit pouze s Božími sliby do budoucna. Pokušení úspěchu a pohodlí jsou často větší než ta pokušení, kterým čelí lidé žijící v chudobě.

Chudý člověk lépe vidí svou potřebu spoléhat na Boha, zatímco bohatý se snadno může začít spoléhat na své bohatství a na Boha zapomenout. Příběh o Josefových kostech by nám měl připomínat, abychom nedoufali v materiální úspěchy, ale abychom si uvědomili, jak zbytečné je bohatství, když ležíme na smrtelné posteli. Jak nesmírně bohatí ale ve skutečnosti jsme, když doufáme v Boží sliby ohledně věčnosti! Co člověku prospěje, když získá celý svět, ale přitom ztratí nebo zmaří svou duši (Lk 9,25; srov. Lk 12,15-21)?

ZÁVĚR

Před mnoha lety ztroskotala loď jménem “The Empress of Ireland”, na jejíž palubě se kromě mnoha dalších cestujících nacházelo sto třicet důstojníků Armády spásy. Z nich se zachránilo jen jedenadvacet. Zbýlých sto devět utonulo a ani jeden na sobě neměl záchrannou vestu. Mnozí z těch, kdo přežili, vyprávěli, jak tito stateční lidé, když viděli, že není dostatek záchranných vest, svlékali své vlastní a předávali je ostatním se slovy: „Já znám Ježíše, takže mohu zemřít spíš než ty!“ (*Our Daily Bread*, podzim 1980.)

Jedna mladá žena s rakovinou hrtanu se připravovala na operaci. Její šance na přežití byly zanedbatelné a v nejlepším případě mohla na zbytek života ztratit schopnost řeči. „Začneme,“ oslovil ji chirurg, „takže jestli chcete něco říct...“ Žena chvíli mlčela, potom několikrát pohnula ústy, jako by chtěla promluvit, až konečně pronesla jasným, vyrovnaným hlasem: „Buď požehnáno Ježíšovo jméno.“ Nevím, jak ta operace dopadla. Vím ale, že důvěřovala Božím slibům, i když se zdálo, že okolnosti jim odporují.

Víra i ve smrti spoléhá na to, že Bůh splní své sliby ohledně budoucnosti, i když se zdá, že okolnosti tyto sliby popírají. Takovouto vírou se řadíme po bok Izáka, Jákoba a Josefa, kteří všichni zemřeli ve víře, „i když se splnění slibů nedožili, nýbrž jen zdálky je zahlédli a pozdravili“ (Žd 11,13).

OTÁZKY K DISKUZÍ

1. Proč je víra v Boží svrchované vyvolení pro skutečnou jistotu spasení nezbytná?

2. Jak byste odpověděli na námitku, že jestli se Boží záměr, pokud jde o spasení jednotlivých lidí, stejně naplní, tak není zapotřebí, abychom svědčili?

3. Měli by křesťanští rodiče odkázat velké dědictví dětem, které jsou ve světě? Proč ano, proč ne?

4. Proč musí věřící doufat v Boží sliby ohledně nebe, a ne ve zdraví a bohatství na tomto světě?

BŮH NAPLŇUJE SVÉ SLOVO (GN 29,30-30,24)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Bůh je věrný a jedná s námi. Vychovává nás jako své milované děti. Někdy nerozumíme jeho výchově, až příliš často se jí vzpíráme a nechceme se poddat pod mocnou ruku Boží, ale Bůh je velmi trpělivý a nevzdává to s námi.

- *...vodí mě na klidná místa u vod, naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno. (Ž 23,2-3)*

Bůh se vždy oslaví na našich životech. To ale vůbec neznamena, že všechno, co děláme, je k Jeho slávě. Často to tak vůbec není. Ale Bůh nás trpělivě vede k tomu, abychom rostli v poznání Jeho samotného, abychom rostli v posvěcení, tedy v tom, že budeme zrcadlit charakter Pána Ježíše Krista. Bůh nás vede k tomu, co jsme četli v Žalmu 46:

- *Dost už! Uznejte, že já jsem Bůh. (Ž 46,11)*

Než jsme se stali křesťany, žili jsme ve lži, kterou had – Satan obelhal Adama s Evou v zahradě Edenu: Budete jako Bůh. Celý svět se točil jenom kolem nás – a možná to tak nebylo v té vnější realitě, že by všichni kolem nás skákali, jak my jsme pískali, ale zcela jistě to tak bylo v té vnitřní realitě – v naší mysli. Tam jsme byli na prvním místě jenom a jenom my. Šlo především o nás. Šlo o moje požehnání, šlo o můj prospěch, šlo o moje, moje, moje ... Když jsme se stali křesťany, tak Bůh tyto věci změnil. Ukázal nám, že existuje jiné pořadí věcí a priorit:

- *V ničem se nedejte ovládat ctizádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. (Fp 2,3-4)*

Ale Bůh neudělal tak, že by přecvakl nějaký knoflík v nás a bylo to. Dal nám nové srdce, které je schopné a ochotné milovat Boha i bližního a poslouchat

Boží slovo a dal nám své Slovo, v němž nám říká, abychom se proměňovali obnovou své mysli (Ř 12,2). A tady je ten kámen úrazu, milí přátelé! Tato proměna totiž znamená tvrdou práci a bolest! Ale výsledek stojí za to! A to je něco, co můžeme vidět také na příběhu Jákoba, jeho žen a jeho dětí.

Jákob pracoval sedm let za Ráchel, kterou miloval, a když ji měl dostat, tak ho Lában podvedl a dal mu místo ní její sestru Leu. Pokud chtěl Jákob získat Ráchel, po které toužil, protože byla krásného vzhledu, tak se musel zavázat, že za ni bude u Lábana dalších sedm let pracovat.

To byla Boží škola pro Jákoba. Bůh ho učil poslušnosti a důvěře. Ne ve svou moudrost nebo spíš lstivost, jak to bylo dřív, ale v Boží slovo a Boží sliby. To je totiž to, čím se liší zralý, proměňující se křesťan od křesťana, který stojí na počátku své cesty, svého duchovního zrání. Zralý křesťan poslouchá Boha a jedná podle Jeho slova. Boží slovo je mu normou a základem pravdy. Pravda je to, co říká Boží slovo a nikoliv to, co cítí moje srdce, co vidí mé oči, co slyší mé uši, na co ukazují okolnosti mého života. Člověk, který žije podle pravdy Písma, už není nedospělý, není zmítán a unášen závanem kdejakého učení, lidskou falší, chytráctvím a lstivým sváděním k bludu, ale je pravdivý v lásce a tak ve všem dorůstá do Krista (Ef 4,14-15).

I. PLODNÁ NEMILOVANÁ (GN 29,30-35)

První příběh je příběhem Božím především. I když na začátku stojí vytoužený vztah Jákoba a Ráchel:

- *I vešel Jákob také k Ráchel a miloval ji více než Leu, a sloužil u něho [Lábana] ještě dalších sedm let. (Gn 29,30)*

Pohled člověka

Jákob miloval Ráchel – byla to žena, která měla nádhernou postavu, byla půvabného vzhledu. Toužil po ní celých sedm let, kdy pro Lábana pracoval a tak si asi jen těžko můžeme představit, jak musel být dlouhý onen svatební týden, který musel strávit se starší sestrou Ráchel, s Leou. Třicátý

verš nám odhaluje první tragédii v této rodině – láska byla směřovaná k Ráchel – Jákob ji miloval více, než Leu.

Boží slovo nás učí, že standardem pro rodinu je jeden muž a jedna žena. Ale jak se zdá, tak Boží zákon také počítal s tou lidskou realitou, za kterou podle Pána Ježíše stojí tvrdost lidského srdce, a proto v zákoně najdeme také pravidla pro takové situace, kdy muž má více než jednu právoplatnou manželku. Jeho povinností bylo přijmout obě ženy a chovat se k nim stejně, a pokud nemilovaná měla prvorozeného syna, tak tento syn měl mít všechna práva prvorozeného.

Jákob vešel do Boží školy, ale nebyl sám, kdo v tuto chvíli musel touto školou procházet. Jákob dosáhl svého – toužil po Ráchel a dostal Ráchel, ale Bůh se na celou věc díval trochu jinak:

Pohled Boží

- *Když Hospodin viděl, že Lea není milována, otevřel její lůno. Ráchel však zůstala neplodná. (Gn 29,31)*

Je to úžasné, jak Bůh jednal. Máme tady přímou souvislost – Bůh viděl neštěstí a zármutek Leji a tak jí požehnal synem. To, že nebyla milovaná, je v hebrejštině vyjádřeno slovesem, které se obvykle překládá slovem nenávidět.

Jákob Leu nenáviděl. To byl jeho postoj k ní. Ale Boží postoj byl jiný – Bůh jí požehnal. Lea skutečně milovala svého manžela – můžeme to dobře vidět na tom, jak vysvětluje jména svých synů – Nyní, mě už bude manžel milovat (v. 32), Hospodin uslyšel, že nejsem milována (v. 33), Můj muž se přidruží (nebo přilne) ke mně (v. 34), Tentokrát bude můj muž zůstat se mnou (v. 20).

Lea milovala Jákoba, ale Jákob miloval krásnou postavu Ráchel. O Ráchel nikde nečteme, že by milovala Jákoba jako Lea. Ráchel chtěla syny – Lea chtěla Jákoba. Jákob miloval na základě toho, co viděl, a Bůh žehnal na základě toho, co viděl. Otevřel lůno Leji, ale Ráchel zůstala neplodná.

Pomoc pro Leu

Lea našla svou pomoc u Hospodina. Znovu to můžeme dobře vidět na tom, když pojmenovává své syny. Dělá to s odvoláním na Boha. Bůh viděl mé pokoření (v. 32), Hospodin uslyšel, že nejsem milována (v. 33), Zase mohu vzdávat chválu Hospodinu (v. 35).

Vidíme, že Lea hledala pomoc u Hospodina a našla jí. Bůh se nad ní smiloval. Lea chtěla podobně jako mnoho žen před ní i po ní získat svého muže tím, že mu dá syna. Dnešní doba je v tom možná trochu výjimkou, protože je mnoho žen, které chtějí získat muže tím, že s nimi děti mít nebudou. Obojí je důsledkem lidské převrácenosti, lidského hříchu a v konečném důsledku se jedná o lidské sobectví.

Na rozdíl od mnoha dalších žen ale Lea hledala pomoc u Boha. A Bůh se k ní sklonil. Nenaklonil k ní srdce jejího muže, ale požehnal jí jako právoplatné manželce Jákoba. Lea rodila, zatímco lůno Ráchel zůstalo uzavřené.

II. POMÝLENÁ NEPLODNÁ (GN 30,1-8)

- *Když Ráchel viděla, že Jákobovi nerodí, žárlila na svou sestru a naléhala na Jákoba: „Dej mi syny! Nedáš-li, umřu.“ (Gn 30,1)*

Ta, která byla milovaná, začala žárlit na tu, která milovaná nebyla.

Pošetilá žádost

Pelištejci záviděli Izákovi, jak moc se rozmohl mezi nimi (Gn 26,14). Žárlili na něj a na jeho bohatství, takže Izák od nich musel odejít. Podobně později Josefovi bratři žárlili na Josefa. A Josefova matka žárlila na matku Josefových bratří. Žárlivost Ráchel, její touha po vlastních synech byla tak veliká, že naléhala na Jákoba: Dej mi syny!

Copak jsem Bůh?! To byla Jákobova odpověď jinými slovy. Můžu za to, že Bůh odpírá plod tvému životu? Dokonce čteme o tom, že se Jákob rozhněval na tu, kterou miloval. Její žádost byla skutečně pošetilá. A byla konec konců pošetilá také v Božích očích.

V den, kdy se Ráchel narodil její druhý syn – takže již měla od Jákoba syny – v ten den také Ráchel zemřela! A mimochodem nejmladší syn byl jediným synem, kterého pojmenoval jeho otec – matka mu dala jméno Ben-óni – Syn zmaru, ale Jákob ho přejmenoval na Ben-ámi – Syn zdaru, Benjamín. Všechny ostatní syny pojmenovaly Lea a Ráchel.

Pokus o řešení

Když nevyšel nátlak, tak Ráchel použila jinou metodu – metodu, která byla z lidského hlediska celkem osvědčená, která ale z Boží perspektivy přinášela vždycky jenom další problémy:

- *Tu je má otrokyně Bilha; vejdi k ní! Porodí na má kolena, a tak i já budu mít z ní syny. (Gn 30,3)*

Dala svou služku Jákobovi za ženu. Jako ozvěna tady zní slova:

- *Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl. (Gn 3,6)*

My muži se často chováme jako hlupáci. Místo abychom vedli ve svých rodinách, necháme se vláčet okolnostmi nebo předáme vedení ženě, protože je to pro nás pohodlnější. Není to o tom, že by žena nebyla schopná vést, ale je to o tom, že Boží slovo říká, že vést má muž. Ale hříšný muž, muž ovládaný rozličnými touhami, je podle Božího slova jako vůl vedený na porážku. Jde:

- *... jako pošetilec v poutech k potrestání, než mu šíp rozetne játra; spěchá do osídla jako ptáče, neví, že mu jde o život. (Př 7,22-23)*

Podobně jednal také Jákob – podívejte se do čtvrtého verše:

- *Dala mu tedy svou služku Bilhu za ženu a Jákob k ní vešel. (Gn 30,4)*

Co se to tady děje? Kde je Jákobova láska k Ráchel? Ona mu dává další ženu, říká mu, aby s ní spal a měl s ní děti, že to bude v pořádku a Jákob jen tak kýve hlavou a říká, je to tak. Nic nenamítá, nijak neprotestuje! Co to je? A aby to nebylo tak jednoduché, podívejme se ještě dál do našeho textu:

Převrácené smýšlení

- *Bůh mě obhájl, také můj hlas uslyšel a dal mi syna. ...V úporném boji o Boží přízeň jsem zápasila se svou sestrou a obstála jsem. (Gn 30,6.8)*

Jak by se mohlo zdát, tak Ráchel vzdává chválu Bohu – ALE...! My se tady musíme zastavit, protože Bůh sice dopustil tyto věci, ale nebylo to Boží dílo v tom smyslu, v jakém jsme to viděli předtím u Leji. To nebyl Bůh, kdo tady jednal, ale lidská tělesnost, žádostivost, žárlivost. Za takové věci nemůžeme vzdávat chválu Bohu, protože bychom tím Bohu připisovali věci, které jsou hříšné a tak bychom z něj – pod takovou „zbožnou“ rouškou – dělali původce hříchu. Je to, jako kdyby zloděj děkoval Bohu za to, že mu umožnil pěkně si nakrást, nebo jako když denominace, která před rokem 1989 neexistovala, děkuje Bohu, za to že dostane miliardové odškodnění od státu za škody způsobené během totality.

Vidíme, že také Ráchel nějakým způsobem hledala Boží pomoc, ale v tuto chvíli měla ještě hodně pokroucené představy o Bohu. Mimochodem – jak by mohli být dva adoptovaní synové vítězstvím nad čtyřmi vlastními syny Leji? Moji milí, musíme dávat pozor i tehdy, když chválíme Boha, protože naše srdce je skutečně zrádné, jak říká prorok, a nevléčitelné. A kromě toho:

- *Hospodinu je ohavností oběť svévolníků. (Př 15,8)*

V takové chvále, která vyzdvihuje hřích, nebo dílo člověka, Bůh nenalézá zalíbení. Je mu ohavností. Je Bohu odporná. Ráchel v tuto chvíli není duchovní ženou a její chvála Bohu vychází z pyšného a žárlivého srdce, ze srdce, které není poddané Bohu a vydané službě druhým.

III. POŠETILÁ NEŠŤASTNÁ (GN 30,9-13)

Ovšem její sestra Lea na tom nebyla, jak se zdá o nic lépe. Lea začala být nešťastná, protože přestala rodit (Gn 29,25) a tak začala „opisovat“ od Ráchel.

Pragmatické jednání

Když tedy viděla jednání své sestry, tak si řekla, že to zkusí také. Sestře to fungovalo, a navíc za to chválila Boha. Není to tedy v pořádku? Neměli

bychom se také takto zařídit? Jiří Král napsal o současné církvi: „*Věřící dnes čím dál častěji hledají rychlé a jednoduché řešení pro závažné duchovní problémy, které se z hlediska věčnosti jeví jako zásadní. Stále více služebníků v církvi dnes přizpůsobuje službu ryze lidským potřebám. Často ale přehlížejí fakt, že lidé touží naplnit především své pozemské potřeby. Měřítkem úspěchu se pak stává to, zda lidské potřeby jsou, nebo nejsou skrze církevní službu uspokojovány.*“

Zdá se, že to není nic nového pod sluncem! V Gn 30 se dělo totéž. Měřítkem bylo to, co bylo vidět, nikoliv Boží sláva a jednání podle Boží vůle. Počet synů byl měřítkem úspěšné manželky. A když nešlo přirozeně, tak se tomu muselo nějak pomoci – proto také Lea dala Jákobovi svou služku za ženu. ALE:

- *Klamavá je líbeznost, pomíjívá krása; žena, jež se bojí Hospodina, dojde chvály. (Př 31,30)*

Pád Leji

Všimněte si, jak daleko padla Lea od vděčného přijetí Božího požehnání, které jsme viděli v předchozích verších (Gn 29,31-35). Ráchel jednala špatně, když dala Jákobovi Bilhu, ale co Lea? Vždyť už měla čtyři vlastní syny! Nemusela to dělat, ale ona se tolik chtěla vyrovnat své sestře. Měla pocit, že jí Ráchel ukradla manžela. Ale Bůh se k ní přiznal a potvrdil její legitimitu, jako právoplatné manželky. Přesto Lea dělala jednu hroznou věc za druhou.

IV. PRONAJATÝ ZA MZDU (GN 30,14-21)

Lea si od své sestry koupila svého manžela na jednu noc. Obě ženy v tuto chvíli zacházely se svým manželem jako s prostitutem. To byl obchod. Lejin nejstarší syn našel na poli nějaké plody, které možná měly nějak pomoci plodnosti, a Ráchel po nich toužila. A Lea jí je prodala. Za jakou cenu? Za noc s vlastním manželem!

Víra Ráchel byla tak slabá, že místo aby důvěřovala Bohu, tak vložila svou naději do nějakých plodů. To je normální magie – člověk věří nějakým

předmětům, spoléhá na ně, používá je jako východisko ze své situace. Mohou to být různé amulety, horoskopy, svaté obrázky, věci tzv. pro štěstí, talismany ... Prostě člověk věří víc stvoření než Stvořiteli. To je hřích. A my uvidíme, že Ráchel s tím měla problémy i později. Ale Lea na tom nebyla lépe. Koupila si svého manžela. Pronajala si ho. A ještě za to vzdává Bohu chválu – interpretuje Boží jednání podobně, jako předtím její sestra:

- *Bůh mi dal mzdu za to, že jsem svému muži dala svou služku. (Gn 30,18)*

Bůh se mi odměnil. Za co? Za hřích, když dala svému muži svou otrokyni? Za to, že obchodovala se svým mužem jako s prostitutem? NE!!! Bůh je milosrdný a tento text je toho dokladem. Věřím tomu, že se Bůh slitoval na Leou a prokázal jí svou milost, požehnal jí v těžkostech, v nichž se nacházela, a dal jí pátého syna, ale rozhodně to nebyla odměna za hřích, jehož se předtím dopustila. Lea už se nevrátila na místo chvály z Gn 29,35, ale zdá se, že přece jen byla Bohem nějak obnovena – viz verš 20: Bůh mě obdaroval.

V. POŽEHANÁ VYTRVALÁ (GN 30,22-24)

Boží milost se nakonec projevuje také v životě Ráchel. Po sedmi letech čekání, po sedmi letech různých pokusů, po sedmi letech, kdy Lea porodila sedm dětí, tak Bůh vyslyšel její prosby a otevřel také její lůno.

- *Otěhotněla, porodila syna a řekla: Bůh odňal mé pohanění. (Gn 30,23)*

Sára čekala 25 let, Rebeka 20 a Ráchel sedm. I tady můžeme vidět, jak se projevuje Boží dobrota a Boží milost. Bůh se slitovává. To je naše naděje, moji milí.

- *Nenakládá s námi podle našich hříchů, neodplácí nám dle našich nepravostí. (Ž 103,10)*

U Boha je milost, u něho je odpuštění, tak vzbuzuje bázeň (Ž 130,4). I v tak hrozných záplavách hříchu, kterou jsme viděli v tomto textu, se Bůh dává poznat jako ten, kdo je dobrý a kdo přichází se svým požehnáním a se svou milostí. Ráchel našla milost, ale její srdce zůstalo neproměněné. Jméno, které dala

svému synovi – Josef (Přidej Bůh) vyjadřuje tuto její touhu. Touhu, která jí nakonec přinesla smrt. Boží požehnání ještě neznamena naše vítězství.

VI. PŘEHLED A ZÁVĚR

Teprve ve 31. verši 29. kapitoly znovu čteme o zjevném Božím jednání od chvíle, kdy se Bůh zjevil Jákobovi v Bét-elu. Ale Bůh nezůstal těch prvních sedm let v Bét-elu, ale byl s Jákobem a učil ho chodit po svých cestách.

Postavy a jejich charakter

Jákob v celém našem dnešním textu hrál v podstatě druhořadou roli – skoro bychom řekli, že se potácel mezi svými manželkami, svými syny a svým tchánem Lábanem, jak to uvidíme dále. Vypadá to, že je docela pasivní – myslím, že to je něco, co se naučil od svého otce Izáka. Bůh ho v tom bude ještě hodně učit a my to uvidíme již v dalším příběhu Jákoba.

Ráchel je z celé rodiny nejaktivnější. Nejspíš cítila největší pohodu a zabezpečení ze strany manžela. Brzy také viděla, že může dělat s manželem, co bude chtít. Byla to žárlivá žena, která neměla Boží moudrost a tak svým pošetilým jednáním, svou žádostí po synech, způsobila ještě větší problémy ve své vlastní rodině. Ráchel doufala v Hospodinovu pomoc, ale zároveň se také snažila vyřešit věci svým vlastním způsobem – po lidsku, tělesně, nikoliv duchovně. A to přinášelo trápení jí samotné i lidem okolo ní.

Lea je z celé této rodiny nejpožehnanější. Nemůžeme asi říci, že byla nejzbožnější. Hledala pomoc u Boha a dostala ji. Stala se matkou více než poloviny Jákobových dětí. Pokud budeme počítat i děti otrokyň, tak měla Lea dvakrát tolik synů co Ráchel. Lea byla také dvakrát tak dlouho manželkou Jákoba než Ráchel. Ráchel zemřela při porodu Benjamína zhruba po dvaceti letech manželství s Jákobem, zatímco Lea zemřela někdy předtím, než nastal veliký hlad a Jákob sestoupil do Egypta. Ačkoliv Lea nebyla na výsluní, tak Bůh se k ní přiznal.

Potomci

Lea porodila Jákobovi šest synů, zatímco ostatní ženy po dvou. Ráchel porodila dva syny, stejně jako otrokyně. Dva synové, kteří v pozdější době hráli prim v Izraeli – Lévi, z tohoto kmene byli kněží a Juda, z něhož byli králové – byli potomky Leji. Z Judy také vzešel Spasitel – Hvězda, Král králů – Pán Ježíš Kristus. Naproti tomu Josef, resp. jeho syn Efrajim, kterého otec tolik miloval a který byl synem milované Ráchel, se v později stal synonymem pro odpadlé severní království Izraele. Ale nakonec i Ráchel došla požehnání a jeden z jejích potomků, farizeus z farizeů, Benjamínek, byl Pánem povolán, aby byl apoštolem Ježíše Krista, a máme od něj čtvrtinu Nového zákona. Bůh je věrný.

Všichni tito synové byli dokladem toho, že Bůh drží své slovo, které dal Abrahamovi. Bylo to 175 let od chvíle, kdy Bůh dal své slovo Abrahamovi a 150 let od okamžiku, kdy se toto slovo dané Abrahamovi naplnilo, a Abrahamovi se narodil Izák. Tady je vnuk Abrahamův, který má jedenáct synů a z těchto synů, k nimž přibude ještě jeden, povstane veliký národ. Za dalších 40 let sestoupí Jákob se 70tičlennou rodinou do Egypta, aby po několika staletích odtud vyšel mnohasettisícový národ. Bůh je věrný. Cokoliv řekne, to také do puntíku splní.

Původce života

Bůh je skutečně ten, kdo dává povstat lidem i národům. V našem textu jsme to mohli vidět velice dobře. Bůh otevírá lůno a také ho zavírá. Člověk se může snažit, ale je to Bůh, kdo dává život. Bůh je dárce života a my bychom mu měli každý den děkovat za to, že nám dal život – a to jak život fyzický, tak také ten život duchovní, který máme ve víře v Pána Ježíše Krista.

VII. PRAKTICKÉ APLIKACE

Podívejme se ještě rychle na několik praktických věcí.

Příběh rodiny

Boží slovo nám tady ukazuje vzor problematické rodiny. Je problematická už v samotném základu, protože to není jeden muž a jedna žena – což je biblická definice manželství, na které musíme trvat. Zvlášť pod tlakem současných pokusů tuto definici změnit na podobu muž a muž-manželka, nebo žena a žena-manžel. To jsou bezbožné definice. Podobně jako definice muž a více manželek nebo méně obvyklá manželka a více mužů.

Potřebujeme se pevně držet toho, co učí Boží slovo o rodině. Rodina je jednou ze tří Bohem ustanovených institucí vedle církve a státu. A je z nich nejdůležitější. Jak je silná rodina, tak silná bude církev, tak silný a pevný bude stát, nebo národ. Proto se musíme modlit za své rodiny, bratři a sestry, za rodiny ve sboru. Modleme se za to, aby další rodiny v této zemi přišly ke Kristu a mohly růst ke zralosti podle Kristova vzoru. A pamatujme na to, že rodina musí mít hned po Bohu první místo v našich prioritách, v našem smýšlení.

Předobraz církve

Když přemýšlíme nad Leou a Ráchel, nad jejich syny a dcerou, nad požehnáním, které jim Bůh dával – každému jinak a každému podle své vůle a ve svůj čas, tak můžeme skutečně vidět církev, o které zmiňovaný Benjamínek napsal:

- *Ale Bůh dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl. ... A právě ty údy těla, které se zdají méně významné, jsou nezbytné, a které pokládáme za méně čestné, těm prokazujeme zvláštní čest, a neslušné slušněji zahalujeme, jak to naše slušné údy nepotřebují. Bůh zařídil tělo tak, že přehlíženým údům dal hojnější čest, aby v těle nedošlo k roztržce, ale aby údy shodně pečovaly jeden o druhý. Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny. A dochází-li slávy jeden úd, všechny se radují spolu s ním. Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů. (1K 12,18.22-27)*

Patříme do jednoho Těla, proto zde není místo pro žárlivost, rozdělení, nebo nějaké boje. Služme si navzájem jako údy jednoho těla, ať rosteme k Boží slávě.

Připomínka vztahu k Bohu

- *Nedejte se vést láskou k penězům [a také k věcem tohoto světa]; buďte spokojeni s tím, co máte. (Žd 13,5)*

Lea pošetile soutěžila se svou sestrou. Nečteme však, že by toužila po krásné postavě své sestry, zatímco Ráchel toužila po plodném lůně své sestry. Obě dvě sestry se soustředily na pozemské věci: na lásku muže, na počet dětí, na to, co mají druzí a jak jsou na tom. Ale zapomínaly na to nejdůležitější – na intimní a intenzivní vztah s Bohem. Jenom Bůh může naplnit vaše skutečné potřeby. Jenom Bůh může naplnit nejhlubší prázdnotu vašeho života.

Moji milí, nedívejte se kolem, na to co mají nebo nemají druzí, na to, co si mohou dovolit, na to jak vypadají, na to, jakou mají práci nebo kde tráví dovolenou. Nic z toho nedokáže nasytit nitro člověka. To může jen Bůh.

- *... hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. (Ko 3,1-2)*

Požehnání od Boha

Bůh dává své požehnání. Bůh je štědrý, dobrý a věrný. To je důvod, proč ho máme bez přestání chválit. Někdy možná nevidíme v danou chvíli Boží dobrotu a věrnost. Jsme jako Lea a propadneme se do hlubin deprese, protože se příliš soustředíme na to, co je kolem nás a málo se soustředíme na Boha.

Bratři a sestry, chci vás povzbudit k tomu, abyste šli k Bohu. Když prožíváte těžké chvíle ve svém životě – a prožíváme je všichni – jděte ke Kristu! Hledejte ho tak dlouho, dokud ve vašem srdci nezavládne jeho pokoj, dokud vaše mysl nespočine v něm. Jděte do jeho Slova, jděte na

kolena, zavřete se před celým světem a nasyťte své srdce a svou mysl samotným Kristem.

- *...v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání. ... v něm jste i vy dosáhli plnosti. (Ko 2,3.10)*
- *... v [něm] nás Bůh obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů. (Ef 1,3)*

Pojďme nyní k němu v modlitbě.

KORONAVIRUS A MY

Peter Vajda

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Zamyšlení o současné situaci s koronavirem

CO SE TO VLASTNĚ DĚJE A PROČ

Situace, ve které jsme se všichni ocitli a která výrazně zasáhla naše životy, je výjimečná a pozoruhodná v tom, že zasáhla úplně celou naši společnost a dokonce v podstatě stejným způsobem celý svět. Skutečnost, že na světě jsou války a konflikty, v nichž umírá velké množství lidí a které přinášejí obrovské utrpení, nespravedlnost, brutalitu a nesmírnou bolest, se nás až tak moc nedotýká, pokud to není v naší zeměpisné blízkosti. Skutečnost, že lidé bývají nemocní a mnohdy jde o velmi vážné a smrtelné onemocnění spojené s velkým fyzickým i psychickým utrpením, s nesmírnou bolestí, se nás až tak moc nedotýká, pokud se nejedná o nás samotné nebo o někoho blízkého z rodiny či z okruhu nejbližších přátel. Na tyto věci jsme si do určité míry zvykli a nepřekvapují nás. Situace s koronavirem je jiná v tom, že zasáhla postupně celý svět a vstoupila do života každého člověka. Zasáhla přímo či nepřímo mnohé stránky našeho života, života celé společnosti, i když ne přímo zdravotně, tak ve formě omezení, a dá se očekávat, že i výrazně ekonomicky a sociálně. Právě pro zvláštnost této situace si lidé možná kladou otázku: Co se to vlastně děje a proč?

Nás, věřící v evangelium Pána Ježíše Krista, by tato situace příliš překvapit neměla. Pokud věříme Božímu slovu, známe pravdivě realitu tohoto světa. Víme, že svět leží ve zlém (1J 5,19) a „pomíjí“ (2,17), hyne. Situace s koronavirem, ve které se v těchto dnech nacházíme, tuto pravdu velmi zřetelně vykresluje a připomíná. To je odpověď na otázku, co se to

děje. Ani odpověď na otázku proč se to děje, by neměla být těžká. Je to důsledek lidského hříchu. Člověk (Adam, a s ním celé lidstvo) se vzbouřil proti Bohu, padl do hříchu, sešel z cesty, kterou mu Bůh připravil, vypadl z toho krásného plánu, do kterého Bůh člověka stvořil. Bez těchto dějinných faktů a příčinných souvislostí svět není pravdivě poznatelný. Z Božího slova stejně dobře víme i to, že jediný způsob, jak je to možné napravit, je smíření, vykoupení a spása v Ježíši Kristu.

CO BUDE DÁL A CO MÁME ČEKAT

Společnost je nastavena tak, aby přemýšlela o budoucnosti světa v termínech ekonomického růstu a udržitelného rozvoje. Věřící by o budoucnosti světa měli přemýšlet v termínech očekávání Kristova druhého příchodu, skonání světa, těšení se na vykoupení těla, na oslavení a na vstup do věčného života. Situace kolem koronaviru dává příležitost ujasnit si tyto postoje. Společnost vkládá naději do vědy, výzkumu a zrychlení medicíny. Tyto věci samy o sobě nejsou špatné, jsou darem od Boha, jsou součástí všeobecné Boží milosti a jsou prospěšné lidstvu. Lidé ve světě však očekávají, že život na světě bude stále jen lepší, delší, zdravější, bohatší, plnější, klidnější, a že lidé budou moci stále méně pracovat a stále více si užívat života. Vkládají naději do lidského pokroku. Boží slovo však vykresluje obraz světa, který je radikálně jiný. Svět leží ve zlém a nesměruje k lepšímu, ale k horšímu, hyne, „pomíjí“, jednou skončí a bude odsouzen. Obyvatelé Evropy a Severní Ameriky možná už dlouho žijí v iluzi, že všechno je dobré (svět je fajn) a očekávají, že všechno bude ještě lepší. Tato iluze je důsledkem dlouhodobé nevídané prosperity a míru. Ale dějiny nás učí, že prosperita a mír nevedou národy k tomu, aby se s vděčností a pravdivým uctíváním obrátili k Bohu.

JE TATO SITUACE S KORONAVIREM JIŽ SPUŠTĚNÍM POSLEDNÍCH VĚCÍ?

Rozhodně je to něco, co má upoutat lidskou pozornost na to, jak to se světem vlastně je, a co svět čeká. Je to výjimečná příležitost upoutat lidskou

mysl a srdce na Boha, na skutečné dějiny tohoto světa a na dějiny spásy. Otázkou je, kolik lidí tuto příležitost využije. Když porovnáám situaci kolem koronaviru s posledními věcmi popsány v Písmu, tak se domnívám, že současná situace ještě nenabývá popsané rozměry. Právě toto je na aktuální situaci pozoruhodné. I když každé jedno úmrtí na Covid-19 je velkou osobní či rodinnou tragédií a bolestivou ztrátou, i když situace v některých zemích je nesmírně dramatická, krutá a tragická, přece z pohledu celého světa, z pohledu procentuální nakaženosti obyvatelstva, a z pohledu procentuální úmrtnosti nakažených, nejde o nejhorší tragédii, jakou lidstvo zažilo či poznalo. A přesto v současnosti žijící lidstvo nezažilo a nepoznalo událost takových rozměrů, která prosákla celým světem a pronikla všemi rovinami ekonomického a společenského života. Co potom říci o posledních událostech, které popisuje Písmo v souvislosti se skonáním světa, kde dopad a dramatická a úmrtnost je popsána jako nesmírně větší? Právě teď je příležitost zastavit se, zamyslet se a nastavit si správně srdce vůči Bohu.

LEKCE O TRPĚLIVOSTI A O POSLUŠNOSTI

Poslušnost člověka Boží vůli, Božímu zákonu, Božím přikázáním je něco, o co v dějinách lidstva jde nejvíce. Už při stvoření člověka byla největší otázkou poslušnost. Člověk neuposlechl a důsledky byly strašné: Do lidského života vešla smrt (člověk se stal smrtelným), smrt se svými přidruženými jevy jako nemoci, bolest a utrpení, a do světa (do celého tvorstva) vešlo porušení. Neposlušnost, důsledky, které přivedl na celé lidstvo a na celý svět první člověk (Adam), musel přijít odčinit a také odčinil druhý a poslední Adam (Pán z nebe, Ježíš Kristus, Boží syn, který se stal Synem člověka). Tak jako první Adam uvedl celý svůj lid (všechny své potomky) do reality smrti a porušení, tak druhý Adam vyvedl skrze vykoupení celý svůj lid (své bratry, Boží děti) ze smrti a porušení a přenesl je do království věčného života tím, že je oživil. Takto znovu narození mají nové srdce a nového ducha spolu s Božím Duchem a Boží zákon je napsán v jejich vnitřnostech (v srdci a mysli) a proto žijí život poslušnosti víry.

Poslušnost jim je duchovně vštípena skrze obřízku srdce, ne více už jen přikázána zvenku souborem přikázání (zákonem) napsaným na kamenných deskách. Takto Bůh docílil v Kristu svůj cíl mít svůj lid, na věčné časy, lid, který bude Boha znát, milovat, který bude Bohu věrný a poslušný, uprostřed kterého se bude Bůh procházet a přebývat na věčné věky.

K otázce lidské poslušnosti nás velmi poučným způsobem obrací i situace kolem koronaviru. Vlády a autority (krizové štáby, vrchní hygienik, zdravotnické výbory) ve státech vydaly nařízení a opatření, která směřují k zastavení šíření epidemie (nyní už pandemie). Jde o nošení roušek, omezení shromažďování, setkávání, omezení cestování, omezení pohybu, izolace, karanténa a podobně. Národy, které uposlechly a řídily se těmito opatřeními, jsou na tom mnohem lépe co do nakaženosti a úmrtnosti než národy, které tato opatření neposlechly (neposlouchají), neřídily se jimi, zavrhlly je či se jim dokonce vysmívaly. Lekcí a poučením z toho je, že poslušnost se vyplatí, vyplácí. Platí to nejen v rovině praktického života, ale i v duchovní rovině. Poslušnost je člověku k dobrému, poslušnost působí život, vede k životu. Měli bychom si poslušnost zamilovat.

V této souvislosti by některé věřící mohla napadnout myšlenka, že nechránit se, neoddělit se, neposlouchat takové světské opatření je projevem silné víry. Takové myšlení je postaveno na chybném předpokladu, že Boží dítě se nemůže koronavirem nakazit už jen z toho důvodu, že je Božím dítětem. A skutečně, mnozí tak smýšlejí, že pokud Boží dítě nehřeší (nezhřeší), onemocnět nemůže, neonemocní, neboť Bůh dává spaseným nemoc jen jako časný trest za hřích. Takové smýšlení pramení ze špatného poznání Božího slova. Každé Boží dítě, dokud je v nevykoupeném těle, může onemocnět a dokonce nemoci i podlehnout, a nemusí to být Boží časný trest za hřích (viz články „o utrpení věřícího“, v časopise SOLAS číslo 7, léto 2010. Číslo v pdf je on-line zde: <http://casopis.solas.sk/images/stories/solas/casonline/text/solas07.pdf>).

Musíme si uvědomit ještě jednu důležitou věc. Jako Boží děti jsme vázáni nejen Božími přikázáními, ale Bůh nám přikazuje, abychom poslouchali i

světské autority (Ř 13,1-7), které On právě k tomu ustanovil, aby spravovaly tento svět, který je porušen, a který leží ve zlém (1J 5,19). A to je důvod, proč budeme i my, věřící, poslušní opatřením, které omezují pohyb, cestování, setkávání, které upravují režim důchodcům, které upravují způsob nakupování a celkově fungování v těchto dnech, a dokonce i opatření, která se týkají neshromažďování se k bohoslužbám. Uctívat Boha a sloužit mu je možné i s dočasným omezením společných bohoslužeb.

Trpělivost v této situaci jde ruku v ruce s poslušností. Jako Boží děti přinášíme užitek Bohu a svému okolí v trpělivosti (Lk 8,15). V trpělivosti dobrého skutku hledáme slávu a čest a neporušitelnost (Ř 2,7). A víme, že je to právě utrpení, které vede k vytrvalosti (Ř 5,3). Proto právě tento čas je pro nás časem školy vytrvalosti. A máme k tomu i velkou motivaci, protože z vytrvalosti roste osvědčenost a z osvědčenosti naděje (Ř 5,4; 8,25). Boží slovo nás instruuje, že v soužení máme být trpěliví, máme setrvávat na modlitbě, a máme se radovat z naděje věčného života (Ř 12,12). Boží slovo nám opakovaně připomíná, že naději máme skrze trpělivost a skrze potěšení Písem (Ř 15,4). Míra naší trpělivosti v této korona-situaci bude takovým lakmusovým papírkem toho, jak na tom duchovně jsme. Spolu s trpělivostí jde ruku v ruce i tichost a pokora.

BOŽÍ VŮLE A BOŽÍ SRDCE

První, co nás může napadnout, když přemýšlíme o této situaci s koronavirem, je, zda je to Boží vůle, nebo jaká je Boží vůle v této situaci. Lidé ve světě se většinou rouhají způsobem, že jako záminku, aby v Boha nevěřili, používají argumentaci, že pokud je Bůh dobrý, nemůže dopustit utrpení a smrt, a pokud utrpení a smrt dopustí, pak nemůže být dobrý nebo neexistuje. Takové smýšlení pramení z nepravdivého poznání světa. Tito lidé nerozumí, že za původ utrpení a smrti není odpovědný Bůh, zodpovědný je člověk (první člověk Adam).

V otázkách Boží vůle se však často hroutí a klopýtají i křesťané. Musíme si uvědomit, že Boží vůle má několik stránek či rovin: svrchovaná Boží vůle

(suverenita); nařizující (přikazující) vůle Boží; Boží vůle pro člověka v rovině toho, co chce Bůh dosáhnout (čeho chce docílit); a Boží vůle v rovině Boží touhy (Boží srdce). Boží svrchované vůli se nic nemůže vymknout, jinak by Bůh nebyl Bohem. Vše, co se děje ve stvoření, je podřízeno Boží svrchovanosti. Nic se jí nemůže vymknout. Když Adam zhřešil, nevymklo se to Boží svrchované vůli. Vždyť Bůh měl připraveného Spasitele ještě před založením světa. Adamova neposlušnost však byla v rozporu s Božím příkazem, s Boží nařizující vůlí. Pokud bychom nerozlišovali mezi Boží nařizující a svrchovanou vůlí, zůstali bychom bezradní při pádu Adama do hříchu. Podobně, Bůh v desateru přikazuje například „nepokradeš“. Znamená to, že každá krádež zneplatňuje Boží vůli, a že Bůh vlastně nemá svět pod kontrolou? Takový zmatek by nastal v naší mysli, kdybychom nerozlišovali mezi Boží nařizující vůlí a Boží svrchovanou vůlí.

Byla to Boží vůle, aby se narodil Šalomoun? Zde asi lehce řekneme, že ano. Když si však uvědomíme, co tomu muselo předcházet, která Davidova manželka je Šalomounovou matkou, a co tedy jeho narození muselo předcházet – položíme otázku jinak – byla Boží vůle, aby David zcizoložil s Betsabé a zavraždil (nechal zabít) jejího manžela Uriáše? Boží svrchovaná vůle to musela být, protože jinak by se to nestalo, jinak by se Šalomoun nenarodil. David však porušil Boží nařizující vůli „nepožádáš“ a „nezabiješ“. A tento rozdíl je důležité si uvědomit. Odpovědnost za hřích (za porušení Boží nařizující vůle) a také vina za hřích jde na konto člověka. Bůh není ani odpovědný za hřích ani vinen hříchem přesto, že se vše děje podle jeho svrchované vůle. A tady nám nepomůže trik, že Bůh to (něco) dopustil, ale nebylo to podle jeho vůle. Jestliže Bůh něco dopustí, tak je to dokonale v souladu s jeho svrchovanou vůlí! Kdyby tomu tak nebylo, nedopustil by to. Jedině Bůh je suverénní a udělá si vždy tak, jak On chce, ale přitom nikdy nenesení odpovědnost a ani vinu za hřích.

Někdy můžeme slyšet prohlášení, že smrt není podle Boží vůle, protože smrt je Boží nepřítel a Bůh nemá zálibu v smrti hříšníka (a v smrti celkově).

Rozumím tomu, co se tím chce říct, ale pokud toto neupřesňuje a nerozlišuje podle jednotlivých rovin Boží vůle, které zmiňujeme výše, vzniká zmatek.

V první řadě: smrt je dokonale v souladu s Boží svrchovanou vůlí, protože kdyby tomu tak nebylo, smrt by neexistovala. Bůh má smrt dokonale pod svou vládou. Vidíme to v knize Job, a vidíme to i v tom, že až přijde její čas, smrt bude odstraněna – a dokonce už teď je poražena. Kristus zvítězil nad smrtí.

Zadruhé: smrt je dokonale v souladu s Boží nařizující vůlí, s Božím zákonem, protože podle zákona odplatou za hřích je smrt. Bůh dal smrt jako trest za hřích. Je to jeho vůle a jeho spravedlnost. To nic nemění na tom, že Bůh nemá zálibu v smrti hříšníka a touží, aby všichni lidé přišli k pokání a spasení. Toto je Boží vůle v rovině touhy jeho srdce.

Bůh nemá zálibu v tom, aby hříšník zemřel a byl zatracen (to je v rovině touhy jeho srdce). Ale platí, že duše, která hřeší, zemře, protože to je Boží vůle. To, že Bůh nemá zálibu v smrti hříšníka, neznamena, že hříšníka nepotrestá spravedlivě smrtí a zavržením. Ne, jediná cesta, která vede k záchraně od trestu smrti za hřích, je Kristova zástupná smrt na kříži a Kristovo vzkříšení z mrtvých pro ospravedlnění věřících. Bůh to, že nemá zálibu v smrti hříšníka, realizuje tak, že svého jednorozeného dal, aby nikdo nezahynul, ale měl život věčný, kdo v Krista věří (Jan 3,16.36).

Tento vztah mezi Boží svrchovanou vůlí a Božím srdcem vidíme jasně v situaci, kdy Ježíš vcházel do Jeruzaléma. Zaplakal nad Jeruzalémem, měl lítost nad izraelským národem, že ho nepřijmou jako Spasitele, ale naopak, že ho odmítnou. Netěšil se z toho, měl zármutek, ale věděl, že to tak musí být, že je to svrchovaná Boží vůle. Vyjadřuje to slovy, že jim to je skryté (Lk 19,41-44), že nepoznají den svého navštívení nyní při jeho (prvním) příchodu, aby v něj neuvěřili a nepřijali ho. Věděl, že Bůh skrze proroka Izajáše oznámil, že Bůh izraelský národ zatvrdí, aby v době prvního Kristova příchodu Izrael Spasitele odmítl, aby evangelium a spása mohli přijít i k pohanům.

Podobně Bůh zajisté neměl zálibu svého srdce v tom, když jeho milovaný šel trpět a zemřít na kříži. Ale smrt jeho syna byla podle jeho svrchované

vůle, i když zodpovědnost a vina přímo padá na hlavu těch, kteří ho vydali na smrt, a kteří křičeli „Ukřižuj ho“ (Sk 3,13-18) a spolu s nimi i na nás, protože Kristus nesl naše hříchy a naši vinu na kříž (Ř 4,25) a odpykal za nás spravedlivý trest za ně.

Nyní se již můžeme zamyslet i nad otázkou, zda situace s koronavirem je podle Boží vůle nebo jaká je v tom všem Boží vůle. Situace s koronavirem je podle Boží svrchované vůle, jinak by tu nebyla. A jaká je Boží vůle v této situaci? Je například Boží vůle, aby lidé umírali? Zajisté smrt každého člověka, i v důsledku nákazy koronavirem, je v souladu s Boží svrchovanou vůlí a s Boží nařizující vůlí, protože každému je uloženo jednou zemřít a potom soud. Boží vůle ve smyslu jeho touhy srdce a ve smyslu toho, co chce touto situací docílit, však není, aby lidé umírali, ale aby se přes tuto situaci zastavili, zamysleli, činili pokání, obrátili se k Bohu a byli zachráněni od smrti pro věčný život a pro věčné společenství se svým Stvořitelem. Bůh skrze tuto situaci nabízí tuto volbu každému, a dokonce ještě zřetelněji než kdykoliv předtím.

Shrnutím o Boží vůli řekněme o ní to nejpodstatnější: Svrchovaná Boží vůle je Boží. Není naší věcí. Nám není dáno, abychom se řídili podle svrchované Boží vůle. David se nemohl obhajovat tím, že pomáhá naplnit svrchovanou Boží vůli tak, že zcizoložil s Batšebou a nechal zabít Uriáše. Naopak, pochopil, že zhřešil (2S 12,7), a činil z toho pokání (Ž 51). Nám je dáno, abychom se řídili podle Boží nařizující vůle. Pokud jsme Boží děti, spaseni, tak se řídíme Kristovým zákonem, novozákonními příkazy a pokyny. A také nám byl dán Duch, aby nás vedl, aby v nás způsobil poslušnost víry. Není nám dáno, abychom se řídili Boží svrchovanou vůlí. Bůh se o svou svrchovanou vůli postará sám.

PRO CO ŽIJEME

Další věc, kterou tato situace ozřejmí, je, pro co žijeme. Žiji pro tento svět, nebo o mně platí, že svět je mi skrze Kristův kříž ukřižován a já světu (Ga 6,14)? O Božích dětech duchovně platí, že už víc nežijí, ale žije v nich

Kristus, a to co teď žijí tady ve světě, žijí ve víře Božího syna (Ga 2,20). Otázka je, do jaké míry to i reálně o našich životech platí. Skládáme si poklad v nebesích, nebo se snažíme o co nejplnější bohatý materiálně zabezpečený život na tomto světě jakoby nic víc neexistovalo, jako bychom nebyli občany jiného, nebeského světa? Nezapomínáme někdy na to, že jsme poutníci na úzké cestě? Žijeme skutečně nadějí věčného života, nebo se snažíme co nejvíce si život na světě užít?

- *Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne. (Ga 2,20)*

Peter Vajda (5. dubna 2020)

Časopis Solas <http://casopis.solas.sk/casopis>

Článek ve slovenštině: <http://casopis.solas.sk/uvahy-1/koronavirus-a-my>“